

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący)

SSN Adam Redzik (sprawozdawca)

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie ze skargi J. C.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie II AKa (...),

z udziałem Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 7 stycznia 2020 r.

postanawia

pozostawić skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

I.

J.C. (dalej: Skarżący) 29 października 2019 r. wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: skarga na przewlekłość). Skarga dotyczyła postępowania w sprawie karnej przed Sądem Apelacyjnym w (...) (II AKa (...)).

Skarżący wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania w ww. sprawie oraz o zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W odpowiedzi na skargę z 18 grudnia 2019 r. Prezes Sądu Apelacyjnego w (...) wniósł o pozostawienie skargi bez rozpoznania jako niedopuszczalnej, gdyż wniesionej po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie.

II.

Sąd Najwyższy ustalił:

20 lutego 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) wydał prawomocny wyrok w sprawie II AKa (...).

Skarga na przewlekłość została przez Skarżącego wniesiona 29 października 2019 r., zatem już po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie, której dotyczyła.

III.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: ustawa o skardze na przewlekłość), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego dotyczy skarga na przewlekłość, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. Prawomocne zakończenie postępowania w sprawie przed wniesieniem skargi na przewlekłość czyni bezprzedmiotowym kwestionowanie długości postępowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśnia się bowiem, że skarga na przewlekłość stanowi przede wszystkim mechanizm dyscyplinujący organy szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości, mający zapewnić sprawne rozpoznanie sprawy. Funkcja ta traci rację bytu w odniesieniu do postępowań już zakończonych (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 5 kwietnia 2018 r., KSP 6/18; 12 marca 2019 r., I NSP 100/18). W postanowieniu z 16 stycznia 2018 r. (III SPP 60/17) Sąd Najwyższy podkreślił, że postępowanie skargowe ma charakter

„wpadkowy” w stosunku do postępowania głównego, wobec czego nie może być prowadzone ani przed jego wszczęciem, ani po jego zakończeniu. Postępowanie w sprawie sądowej trwa (jest w toku) do momentu wydania prawomocnego orzeczenia kończącego to postępowanie (zob. także postanowienia Sądu Najwyższego z: 6 kwietnia 2017 r., III SPP 10/17; 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18).

Z tego względu, na podstawie art. 430 § 1 Kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.